

Arrest

nr. 127 308 van 23 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 juli 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 juli 2014 tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11), van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 juli 2014 tot nietigverklaring van een visum en van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 juli 2014 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2014 om 9 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. OVENEKE die loco advocaat MBENZA MBUZI verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 21 juli 2014 geïnterpelleerd door de Grensinspectie op de luchthaven van Zaventem.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 21 juli 2014 een beslissing tot weigering van toegang met terughrijving (bijlage 11). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 21 juli 2014 om 08:07 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal Luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende H.(...) F.(...) ”

De mevrouw: naam K.(...) voornaam A.(...) ”

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk ”

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te (...) ”

houder van het document paspoort nummer OB0624331 ”

afgegeven te MINAFFET op 24/04/2014 ”

houder van het visum nr. 011123992 van het type C afgegeven door België ”

geldig van 17/07/2014 tot 20/09/2014 ”

voor een duur van 50 dagen, met het oog op : /// ”

afkomstig uit Kinshasa met het vlucht SN359 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...) ”

Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfs-omstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart dat ze om toeristische redenen naar België te komen. Ze heeft een hotelreservatie tot 3 september 2014 (in hetzelfde hotel) maar alleen de eerste nacht is betaald. Ze is in bezit van documenten van algemene bezienswaardigheden in België. Betrokkene verklaart opgewacht te worden door een vriend. Deze vriend verklaart dat mevrouw K.(...) 1 nacht in België zal verblijven en dan naar Spanje zal doorreizen voor toerisme en om een dokter te consulteren aldaar. Ze bevestigt dat ze naar Spanje zal gaan voor toerisme.

Betrokkene is in het bezit van een Belgisch visum. Uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat zij de intentie heeft door te reizen naar Spanje voor een maand, hierdoor vodoelt betrokkene niet langer aan de voorwaarden vermeldt de bij afgifte van het visum. Om te voldoen aan de voorwaarden voor afgifte van een visum dient het hoofdverblijf van betrokkene zich in België te voltrekken.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: geen hotelreservatie in Spanje, noch adressen, noch reisbewijzen voor Spanje. (...) ”

(...)”

1.3. Eveneens op 21 juli 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot nietigverklaring van een visum. Verzoekster werd hiervan op 21 juli 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw, Meneer K.(...), A.(...) ”

(...) ”

Op verzoek van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie,

(...) ”

Heeft / hebben / werd ”

(...) ”

X uw visum onderzocht. Nummer 011123992, afgegeven: 16/07/2014.

0 het visum is geweigerd X het visum is nietig verklaard 0 het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

2. X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart dat ze om toeristische redenen naar België te komen. Ze heeft een hotelreservatie tot 3 september 2014 (in hetzelfde hotel) maar alleen de eerste nacht is betaald. Ze is in bezit van documenten van algemene bezienswaardigheden in België. Betrokkene verklaart opgewacht te worden door een vriend. Deze vriend verklaart dat mevrouw K.(...) 1 nacht in België zal verblijven en dan naar Spanje zal doorreizen voor toerisme en om een dokter te consulteren aldaar. Ze bevestigt dat ze naar Spanje zal gaan voor toerisme.

Betrokkene is in het bezit van een Belgisch visum. Uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat zij de intentie heeft door te reizen naar Spanje voor een maand, hierdoor vodoelt betrokkene niet langer aan de voorwaarden vermeldt de bij afgifte van het visum. Om te voldoen aan de voorwaarden voor afgifte van een visum dient het hoofdverblijf van betrokkene zich in België te voltrekken.

(...)"

1.4. Tenslotte trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 21 juli 2014 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Verzoekster werd hiervan ook diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Gelet op het artikel 74/5, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door de wet van 18 juli 1991 ;

(...)

*Overwegende dat de genaamde K.(...), A.(...) ,
de persoon die verklaart te heten*

(...)

geboren te (...), op (...), van nationaliteit Congolese,

(...)

met toepassing van de bepalingen van de wet van 15 december 1980, door de met grenscontrole belaste overheden kan worden teruggedreven.

(...)

Overwegende dat de terugdrijving van K.(...), A.(...) niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en betrokkene

steeds ter beschikking moet zijn van de vervoerder, die verplicht is de terugdrijving zo snel mogelijk te realiseren,

wordt het noodzakelijk geacht betrokkene vast te houden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats om de terugdrijving te waarborgen.

(...)

In uitvoering van het bovengenoemd artikel 74/5, §1,1° van de wet van 15 december 1980, wordt besloten om betrokkene vast te houden te Steenokkerzeel, transitcentrum Caricole.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift kiest verzoekster voor het Frans als proceduretaal. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) . Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

2.2. Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de

voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p737).

2.3. De zaak moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

3.1. Blijkens haar verzoekschrift richt verzoekster zich tevens tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, thans de derde bestreden beslissing, die als een maatregel van vrijheidsberoving dient te worden gekwalificeerd zoals bedoeld in artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

3.2. De Raad stelt vast dat het beroep niet ontvankelijk is voor zover het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats omdat de Raad hiervoor onbevoegd is wegens gebrek aan rechtsmacht.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-

maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

4.2.2.1. Uit het administratief dossier en uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat verzoekster sinds 21 juli 2014 grond van artikel 74/5, §1, 1° van de vreemdelingenwet wordt vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

4.2.2.2. Verzoekster wordt dus “vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering”, zoals “in het bijzonder” wordt vermeld in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, zodat het uiterst dringend karakter van haar vordering kan worden vermoed. Uit de gegevens die door de verwerende partij ter beschikking werd gesteld, blijkt dat verzoekster op 23 juli 2014 om 10 uur 40 zal worden teruggedreven naar Kinshasa waardoor een gewone vordering tot schorsing wellicht te laat zou komen.

4.2.2.3. Ter terechtzitting wijst de Raad de verwerende partij terloops op het in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet opgenomen moratorium op de gedwongen tenuitvoerlegging gedurende de in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet bedoelde beroepstermijn. De geplande tenuitvoerlegging op 23 juli 2014 zou dit moratorium schenden:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.”

Het document dat door de verwerende partij na de sluiting van de debatten wordt neergelegd en dat tevens opgenomen is in het administratief dossier, waarbij verzoekster uitdrukkelijk afstand doet van haar beroepsmogelijkheid, doet geen afbreuk aan bovenvermelde wetsbepaling. Bovendien diende verzoekster alsnog een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in waaruit blijkt dat zij haar eerdere standpunt inzake vrijwillig vertrek heeft gewijzigd.

De verwerende partij betwist geenszins het uiterst dringende karakter van de vordering in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en meer in het bijzonder *“celui d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles d'une part et de l'autre du principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause”*. Tevens voert verzoekster een kennelijke beoordelingsfout aan en *“l'insuffisance dans les causes et les motifs”*. Verzoekster betoogt hierbij het volgende :

*“S'agissant de la violation des articles 3 et 5 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales du 4 novembre 1950 (CEDH), Le requérant fait valoir que la motivation n'est pas adéquate dans la mesure où Il est maintenu en détention alors qu'il dispose d'un visa régulier» Et que son arrestation et l'annulation de son visa résulte des préjugés entretenus en son contre par la partie adverse**

Cette convention dispose en son article 5, § 1, d « ..Toute personne a droit à la liberté et à la sûreté. Nul ne peut être privé de sa liberté sauf dans les cas suivants et selon les voies légales... ».

En l'espèce, à la lecture des raisons qui pourraient permettre à un organe de justice de priver la liberté à quelqu'un, la présente convention ne prévoit pas qu'une personne puisse être privée de sa liberté pour des raisons indiquées dans la décision querellée, en l'occurrence le fait qu'elle voulait se rendre en Espagne alors que toutes les autres conditions sont remplies. La requérante n'a jamais eu l'intention d'aller passer un mois en Espagne. Son voyage est purement touristique dans le but de voir dans quelle mesure elle pouvait prendre des contacts pour sa société qu'elle vient de créer et la destination finale de son voyage était la Belgique, En outre, elle possède un visa Schengen est a donc la liberté durant son séjour de visiter, selon ses possibilités les autres pays du territoire Schengen» Est-ce une raison pour annuler un visa obtenu en bonne et due forme. La requérante estime que non.

Elle est traitée comme une criminelle alors qu'elle est touriste et ne compte pas s'installer sur les territoires Schengen.

La requérante indique que ces éléments n'entrent pas en ligne de compte pour l'obtention de visa et que l'QE ajoute un autre élément dans la loi parmi ceux qui permettent l'obtention de visa. Ainsi, aucune justification légale ne peut donc expliquer l'annulation de son visa ni son maintien en détention dans le sens de le priver de sa liberté.

En plus, cette détention sort du contexte administratif et constitue aux yeux de la requérante qui dispose d'un visa régulier une violation de l'article 3 de cette même convention lorsqu'elle prévient ; «nui ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains et... dégradants ».

Cet article 3 impose aux Etats parties à la convention le devoir, non seulement de ne pas violer le droit protégé par cette convention, mais aussi de prévenir les violations de ces droits. Or détenir une personne dans les mêmes conditions que les délinquants de droit commun, et la priver de sa liberté alors qu'elle vient visiter en tant que touriste l'espace Schengen, est un traitement dégradant aux yeux de la requérante et constitue une violation de l'article 3 de la CEDH.

Ainsi, la Belgique viole cette disposition en maintenant la requérante en détention alors qu'elle dispose d'un visa régulier et donc d'un droit d'accès sur le territoire Schengen.

En proposant de renvoyer la requérante dans ces conditions, l'office des étrangers, institution fédérale par excellence, vient de violer cette disposition,

Ainsi pour assurer la garantie de la légalité au cas de la requérante, sa libération s'impose et est indiscutable."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 5 en 15 van het Schengen-akkoord van 14 juni 1985, van artikel 32 van de Verordening 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), de machtsoverschrijding die voortvloeit uit deze schending en de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

« A supposer que le conseil estime que l'objet et les conditions du séjour envisagés n'ont pas été justifiés comme dans la décision querellée, Il échet de rappeler les termes des articles 5 et 15 de la convention de Schengen qui définissent les conditions d'octroi d'un visa pour un court séjour :

Article 5

(...)

Que par ailleurs, l'article 32 du règlement (CE) n°810/2009 ;

(...)

li convient de souligner que la requérante a rempli ces conditions pour séjourner en Belgique et dans les territoires de l'espace Schengen, et elle a ainsi obtenu un visa et ne comprend pas pour quelle raison l'accès sur le territoire Schengen lui a été refusé et voie en cette décision un excès de pouvoir de l'administration.

Elle dispose des éléments suivants :

1- Sa réservation d'hôtel.

2- sa carte bancaire,

3- La prise en charge signée par son mari.

4- De l'argent en cash (3100 euros, 1400 dollars).

5- Elle a indiqué que son cousin venait la chercher à l'aéroport et la police Ta contacté par téléphone.

Cette personne a un travail salarié et est propriétaire de sa maison.

De plus, l'ambassade belge avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa. En effet les règlements ainsi que les dispositions communautaires pertinentes ne prévoient nullement cette condition.

Elle souligne que force est de constater que ni la convention de Schengen, ni le règlement 32 n'érige en condition pour l'octroi d'un visa court séjour, que la requérante ne circule pas dans les autres territoires Schengen.

Ainsi comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, la requérante a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce chef avoir accès au territoire et que le refus d'accès à la requérante est simplement abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans la décision querellée.

Ainsi cette disposition précisé

(...)

Qu'il s'agit in specie d'une condition supplémentaire rajoutée par la partie adverse d'autant plus que la requérante a justifié clairement l'objet de son voyage et les conditions de son voyage, et qu'elle n'est pas signalé aux fins de non-admission, d'autres conditions supplémentaires devraient être précisés à la requérante avant qu'elle ne voyage.

Lui Imposer ces conditions à l'arrivée est une violation du principe bonne administration et par ricochet excès de pouvoir.

*En toute état de cause, cette condition selon laquelle elle n'entre plus dans les conditions de son visa est contra legem et non légalement admissible ;
C'est pour cette raison que la requérante estime avoir raison d'affirmer qu'il y a violation de l'obligation de motivation.
De ce chef, il y a Incontestablement fausse motivation. Le conseil devra annuler la décision querellée pour ce chef. »*

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert haar derde middel als volgt:

*"Surabondamment, il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, la requérante remarque qu'il s'agit d'une motivation type qui s'applique à tous ceux qui comme lui ont obtenu le visa d'entrée au territoire Schengen par la Belgique,
Il ressort de la décision querellée qu'elle ne se limite qu'à Indiquer une motivation étrangère et qui ne répond pas aux prescrits légaux.
Elle base sa motivation sur les fausses déclarations qui ne sont nullement démontrées.
D'autant plus qu'il y a lieu de rappeler que la partie adverse n'observe pas le principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause :
De manière constante, le Conseil d'Etat rappelle qu'une motivation adéquate ne peut consister en une formule vague, stéréotypée ou en une formule de style (CE., n°53.581, 7 juin 1995, R.D.E., 1995, n°84, p.298-301; CE., n°40.109, 14 août 1992, RDE, 1994, n°77, p. 82; C.E., n° 51.507, 2 février 1995, RDE, 1995, n°83, p. 134-187),
Il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale.
A supposer que la motivation repose sur l'article 32 du règlement quod non , force est également de constater que la motivation de la décision manque de base légale ;
Relevons également, que l'article 5 de la convention de Schengen, ne fait référence a la production des documents comme c'est le cas pour la requérante.
Il appert de la suite de la motivation, qu'il s'agit plutôt de mauvaise foi de la part de la partie adverse, en effet la requérante a pu démontrer qu'elle disposait d'un visa et que lui exiger d'autres conditions pour son accès aux territoires est anarchique.
En toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs."*

4.3.2.2. De Raad wijst erop dat het eerste middel niet ontvankelijk is voor zover verzoekster daarmee de beslissing viseert tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Zoals hierboven reeds gesteld (zie punt 3.1 en 3.2) is de Raad ter zake niet bevoegd wegens gebrek aan rechtsmacht. De aangevoerde schendingen van de artikelen 3 en 5 van het EVRM in dit verband kunnen bijgevolg niet door de Raad worden onderzocht en het eerste middel is in die mate onontvankelijk.

4.3.2.3. Voor het overige worden de drie door verzoekster aangevoerde middelen omwille van hun inhoudelijke verwevenheid hieronder gezamenlijk behandeld.

4.3.2.4. Het aangevoerde "*principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause*" bevat een omschrijving van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.3.2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.3.2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3.2.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als juridische grondslag. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...)”

De tweede bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 34.1 van de Visumcode. In deze bepaling wordt het volgende gesteld:

“Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.”

Verzoekster kan dus hoegenaamd niet worden gevolgd waar zij stelt dat de juridische grondslag van de beslissingen zou ontbreken.

4.3.2.8. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar gehoor naar aanleiding van haar interpellatie door de grensinspectie op 21 juli 2014 verklaarde dat zij van 21 juli 2014 tot 3 september 2014 in een hotel in Leuven zou verblijven, waarvan ze een reservatieformulier neerlegde en om het atomium en onze kathedralen te bezoeken, hetgeen ze toelichtte aan de hand van een uitgeprint *“programme touristique du 20 juillet au 03 sept 2014”*. De grenscontroleambtenaar nam contact op met de vriend die haar aan de luchthaven opwachtte, die echter meedeelde dat verzoekster slechts één nacht in België zou verblijven en dan naar Spanje zou doorreizen voor toeristische doeleinden en een medische consultatie. Na confrontatie gaf verzoekster toe dat ze naar Spanje zal gaan om toeristische redenen.

4.3.2.9. Verzoekster wijst in haar tweede middel op de door haar neergelegde documenten, de bewijzen van haar bestaansmiddelen en het feit dat haar neef een betaalde job heeft en eigenaar is van zijn woning. De Raad stipt aan dat het gebrek aan bestaansmiddelen voor haar verblijf geen motief vormt van de bestreden beslissingen en het betoog van verzoekster niet dienstig is met het oog op de schorsing van de bestreden beslissingen.

4.3.2.10. Verzoekster citeert in haar middel de tekst van de artikelen 5 en 15 van het Schengenakkoord van 14 juni 1985 en van artikel 32 van de Visumcode. Deze bepalingen bevatten de voorwaarden waaraan de vreemdeling moet voldoen om in aanmerking te komen voor de toekenning van een visum en de gronden om een visum te weigeren, maar zij verlenen de vreemdeling geen recht op toegang tot de Schengenzone. De Raad merkt trouwens op dat artikel 15 van het Schengenakkoord werd ingetrokken door artikel 56 van de Visumcode en wijst tevens op artikel 30 van diezelfde Visumcode

waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan het bezit van een visum als zodanig niet automatisch een recht op binnenkomst kan worden ontleend. Het feit dat verzoekster desgevallend de voorwaarden zou vervullen voor de toekenning van een visum en dat deze voorwaarden op de Belgische ambassade zouden zijn onderzocht, zoals verzoekster beweert, belet de grenscontrole-instanties niet om deze voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied (nogmaals) te verifiëren. Ook het enkele gegeven dat geen enkele bepaling die betrekking heeft op de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een visum zou beletten dat de betrokkene zich verplaatst tussen de verschillende landen van het Schengengrondgebied, ontslaat verzoekster evenmin van haar verantwoordelijkheid om bij binnenkomst haar reisdoel te staven door middel van stukken en/of overtuigende verklaringen.

4.3.2.11. Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren zou zijn gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad stipt trouwens aan dat in onderhavig geval de beslissing wel degelijk geïndividualiseerd is omdat verwezen wordt naar de verklaringen die verzoekster op 21 april 2014 heeft afgelegd en die in een proces-verbaal zijn opgenomen. Op grond van de gedane vaststellingen ter gelegenheid van haar interpellatie, kon rechtsgeldig worden besloten dat verzoekster de intentie had om door te reizen naar Spanje waardoor zij niet langer aan de voorwaarden voldeed die golden bij de afgifte van haar visum. Aangezien bleek dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, kon het visum worden nietig verklaard op grond van artikel 34.1 van de Visumcode. Deze nietigverklaring is dus in geen geval het gevolg van vooroordelen in hoofde van de verwerende partij, zoals verzoekster voorhoudt. Vermits verzoekster er niet in slaagde de vereiste documenten voor te leggen om haar werkelijke reisdoel, met name een toeristisch verblijf in Spanje, aannemelijk te maken, ging de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk te werk door in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet een beslissing van weigering van toegang met terugdrijving te nemen. Verzoekster toont geen kwade trouw aan in hoofde van het bestuur, terwijl haar eigen handelwijze bezwaarlijk als bona fide kan worden beschouwd.

4.3.2.12. Ter terechtzitting legt de raadsvrouw van verzoekster een pakket documenten neer die verband zouden houden met de vennootschap waarvan verzoekster beweert mede-oprichtster te zijn en in het kader waarvan ze contacten zou onderhouden tijdens haar verblijf op het Schengengrondgebied. De Raad stelt echter vast dat verzoekster niet aantoonde dat zij deze gegevens ter kennis had gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris en dat zij van deze vennootschap geen enkele melding maakte ter gelegenheid van haar interpellatie op 21 juli 2014, hoewel de raadsvrouw van verzoekster ter terechtzitting het tegendeel beweert. Verzoekster kan de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook onmogelijk een onzorgvuldigheid verwijten doordat met deze elementen geen rekening zou zijn gehouden. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

4.3.2.13. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 5 en 15 van het Schengenakkoord van 14 juni 1985 of van artikel 32 van de Visumcode. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de overige door verzoekster in haar eerste middel aangehaalde beginselen.

De drie aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende

precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.4.2.1. In haar verzoekschrift oppert verzoekster het volgende in verband met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“En programmant de la reconduire à la frontière, la partie adverse lui cause un énorme préjudice en l'empêchant de poursuivre son voyage touristique en Belgique. La requérante perd ainsi une chance de visiter les lieux qu'elle avait projetés de visiter en obtenant son visa et en programmant son temps en sa qualité de cofondatrice de la société JE51M POWER QUALITY SARL Elle comptait nouer et entretenir des liens avec des partenaires pour le compte de son entreprise congolaise. Cette privation de liberté résultant de cette décision attaquée trouble en effet les perspectives de la requérante qui ne peut donc pas visiter la Belgique alors qu'elle a un visa en bonne et due forme.

Cette privation de liberté ainsi que cette décision attaquée est une atteinte grave aux droits garantis à la requérante par l'article 3 de la CEDH dans la mesure où il lui est refusé de visiter la Belgique alors qu'elle dispose d'un visa régulier.

L'exécution de la décision querellée compromet gravement la liberté de mouvements de la requérante et constitue selon elle, une violation Injustifiée de l'article 3 de la CEDH.

La requérante rappelle que «... La partie requérante doit invoquer un grief défendable dans la requête, ce qui implique qu'elle peut faire valoir de manière plausible qu'elle est lésée dans l'un de ses droits garantis par la CEDH (jurisprudence constante de la Cour EDH : voir p.ex, Cour EDH 25 mars 1933, Silver et autres/Royaume-Uni, § 13).

En effet l'exécution de cette décision en ce qu'elle implique annulation de son visa et son maintien en détention constitue une violation de l'article 3 de la CEDH.

C'est ainsi que cette décision devrait être suspendue quant à son exécution avant son annulation prochaine.»

4.4.2.2. Verzoekster verbindt haar nadeel hoofdzakelijk aan haar detentie, doch niet aan de beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving of de nietigverklaring van haar visum. Derhalve vloeit het nadeel niet voort uit de tenuitvoerlegging van de beslissingen waarvan de Raad de schorsing kan bevelen.

4.4.2.3. In zoverre verzoekster haar nadeel koppelt aan het feit dat zij door toedoen van de terugleiding naar de grens niet in de mogelijkheid verkeert haar toeristisch verblijf in België voort te zetten of haar plannen om contacten te onderhouden als mede-oprichtster van de vennootschap 'JESIM POWER QUALITY SARL', wijst de Raad erop dat zij blijkens haar verklaringen oorspronkelijk een ander reisdoel had, zodat dit nadeel, dat op zich niet moeilijk te herstellen is, onvoldoende bewezen moet worden geacht. Verzoekster meent dat de onmogelijkheid om België te bezoeken, niettegenstaande zij in het bezit was van een geldig visum, in strijd is met artikel 3 van het EVRM, maar zij toont niet met objectieve

gegevens aan dat dit verdragsartikel zich zou verzetten tegen een beslissing tot teruggrijping indien bij binnenkomst werd vastgesteld dat de betrokkene niet (langer) aan de wettelijke voorwaarden voor een kort verblijf in België voldoet. Er is dus geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven (zie punt 4.4.1) bedoeld.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet is voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN